

Ivan Štrpka: Hermovská chodza

Krok trvá. Svetlý tieň sa smeje. Len privrieť oči
a vytrvalo myslieť na to. Ponáhľaj sa. Obrysy vecí
z rastúceho šera svetia. Západ sa deje. Náročia
ulíc a hrany domov na okamih tečú
prudkým oranžovým svetlom naopak. Miznú vchody
aj lesklé kľučky na dverách. Nikto tu nie je v bezpečí.

Dych pyramídy. A dych metra. Muž,
ktorý spí, a muž, ktorý vstáva. Premiestňujeme sa.
Rýchlo cestujeme podzemím. Žijeme v meste na povrchu,
ktoré sa tej rýchlej tmy pod nami stále jedným okom obáva.
Náhoda bledne, Profesor analýzy trpí svetlou nespavosťou.
(Ako oslobodiť zlato od ľudí?)
Neznámy filharmonik sa v jednom tóne prepadá
uprostred slnkom zaliateho chodníka.
Horizont udalostí temnota priťahuje.
Kmitanie mizne. Hudba zostáva.
Pomalé filmy, v ktorých sa takmer nehovorí
(„Turínsky kôň“ a „Obet“), nás všetkých predbehnú a pohltia.

Moja myseľ si predstavuje, čo je v tvojej
mysli. Celkom matne, celkom priehľadne.
V tiesňave medzi náznak
jednej bytosti. Medzi
štyrmi očami. Medzi štyrmi nohami.
Tak blízko božskej paniky.